

A mai műsor

Labdarúgás. Nyári Kupa-mérkőzések a Vasutas-stadionban, közös rendezésben: SZVSE—Ceglédi VSE, a Vasutas Kupáért, háromnegyed 4 (Gerőházi). Szilósa—Kiskunfélegyházi Vasas, a Totó Kupáért, fél 6 (Tóth L.).

Atlétika. A SZEOL SC országos versenye, Vasutas-stadion, 9 óra.

Motorsport. Az országos felnőtt motorkerékpáros-bajnokság negyedik fordulója, Felső Tisza-parti stadion, 10 óra.

Vízilabda. OB II: SZEOL SC—Tatabányai Bányász, újszegedi versenyszűzda, fél 12.

Rábay László az SZVSE edzője

Bizonyára nem kell a szegedi szurkolóknak bemutatni az SZVSE NB II-es labdarúgócsapatának új edzőjét. Sokan emlékeznek még azokra az időkre, amikor Rábay László tizenegy éven keresztül, 1950-től 1961-ig a SZEAC kitudósága volt. 1961-től 1963-ig az SZVSE-ben játszott, majd 1963-ban végleg szögbe akasztotta a labdarúgócipőt. 1961-ben már edzői oklevelet szerzett, két évre rá pedig a SZEAC első csapatánál a segédedzői tisztséget töltötte be. A hatvanas évek végén három éven keresztül az egyetemi kétfelhérek függetlenített edzője volt, majd 1972. június 30-ig a SZEOL NB I B-s bajnokcsapatának segédedzője.

A napokban aztán az SZVSE elnöksége megkereste Rábay Lászlót — miután Laczi Ferenc szerződése lejárt — és felkérték az NB II-es labdarúgócsapat edzői tisztségének ellátására. Végül is olyan megegyezés született, hogy Rábay László 1974-ig szerződést kötött az SZVSE-vel.

— Az elnökség célja, hogy a csapatnak ne legyenek a jövőben kiesési gondjai — kezdte a beszélgetést Rábay László. — Egy jó szellemű, küzdőképes gardát szeretnék kialakítani. Megítélés szerint — ismerve a fiatal tehetséges játékosokat — ez a célunk valóra is válik. Persze ehhez szükség van a labdarúgók segítségére is.

A bajnoki szezonra való felkészülés már július 24-én, hétfőn megkezdődik az SZVSE-nél. Kívánjuk, hogy az új edző olyan sikereket érjen el a Vasutasnál, mint labdarúgó-pályafutása során a zöld gyepen.

L. B.

Folytatja-e Fischer?

A DPA dr. Max Euwenek, a FIDE elnökének érdekes nyilatkozatát közli.

Fischernek még kétszer van lehetősége, hogy folytassa a döntőt. A harmadik játszmában, vasárnap és a negyedikben, kedden. Ha nem hajlandó asztalhoz ülni, a sakkvilágbajnoki döntőnek vége.

Euwe azzal kapcsolatosan nem nyilatkozott, hogy ha így fejeződik be a döntő, Szpasszkiy világbajnok marad-e, vagy pedig valakivel meg kell mérkőznie.

Reykjavikban egyelőre senki nem tud semmit. A sakkszakértők egyelőre csak találgatnak, mi lesz a világbajnoki döntő sorsa.

Ismét Tóth Gyula a maratoni verseny győztese

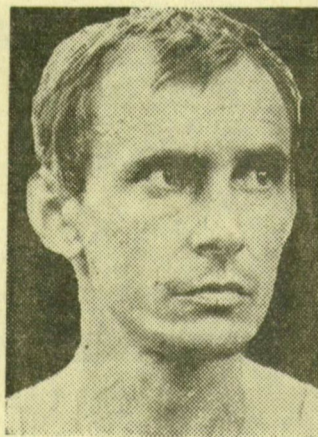
Ács S. Sándor felvetete

A szegedi maratoni verseny rajtja

Tegnap, szombaton délután fullasztó, páras hőségben Papp Gyulának, a városi tanács elnökhelyettesének megnyitó szavai után, rajtba állt a nemzetközi maratoni verseny mezőnye. Tíz országból 26 külföldi és 26 magyar versenyző vágott neki a több mint 42 km-es távnak.

Az első ellenőrző állomásnál, 5 km-nél már ötös boly húzótt el a mezőnytől — a két spanyol, Hidalgo és Fernandez, a két magyar, Tóth Gyula és Klekner László, valamint a belga Gyselienek. A 10 kilométernél, Szőreg előtt virágos fogadta a maratoniistákat. Itt már Klekner mintegy 100 méterrel leszakadt a belga futótól és a vezető hármastól. Deszken is óriási tömeg üdvözölte a drámai küzdelmet vívó versenyzőket. Az élen 15 km-nél sem változott a helyzet. Kellemes meglepetés volt, hogy Klekner 18 km-nél ráfutott a belga versenyzőre. 20 km-nél Tóth már 2 méterrel vezetett. 25 km-nél nagy meglepetésre Hidalgo csaknem 50 méterrel leszakadt Tóthtól és honfitársától. Edzője szomorúan újságolta, hogy megsérült 28 km-nél, aztán Hidalgo a verseny feladására kényszerült. Ettől kezdve már Fernandez és Tóth külön versenyt vívott. Klekner viszont ragyogó hajrával megelőzte a belga futót. 35 km-nél Tóth Gyula megnyitotta a hajrát, s szinte „álva hagyta” a spanyolt.

Több ezres nézősereg, tomboló, tapsvihara közepette futott be Tóth Gyula, a Szechenyi téri célba, aki páratlan

Tóth Gyula, aki hetedszer is diadalmaskodott

bravúrt vitt véghez; hetedszer aratott győzelmet a rangos szegedi nemzetközi maratoni-versenyen.

Végül is az 52 futóból 38 maratoniista ért célba. 1. Tóth Gyula (Ózdi Kohász) 2:26:11, 2. Fernandez Juan (spanyol) 2:30:16, 3. Klekner László (Vasas Izzó) 2:30:43, 4. Georg Pyttel (NSZK)

2:31:26, 5. Mocsári Endre (Csepel) 2:36:17, 6. Frauz Münzberger (NDK) 2:36:48, 7. Janek György (Csepel) 2:38:41, 8. Werner Hoffmann (NSZK) 2:39:33, 9. Jegher John (román) 2:40:00, 10. Padorán Varile (román) 2:41:15.

Csapatban: 1. Ózdi Kohász 5:07:42, 2. Csepel SC 5:14:59.

A verseny közben folyt le a KISZ Központi Bizottság rendezésében az Ót-karika-öt verseny nyereségsorsolás. A főbb nyereségek nyertesek a következők: a főnyeresémet, 11 napos utazást a müncheni olimpiára a szegedi Rózsa Ferenc Gimnázium egyik tanulója nyerte. A II. díj tulajdonosa Bíró Éva, a Szegedi Közgazdasági Szakközépiskola tanulója lett, aki 8 napot tölthet a román tengerparton. A III. díjat, 5 napos cseh-tátra utazást, Minker Emil szegedi (Radnóti Miklós Gimnázium) nyerte. Ugyanilyen nyeresémet nyert Varga Matild, a Szegedi Textilművek dolgozója is. A teljes nyeresémlistát lapunk keddi számában közöljük.

Labdarúgó-bajnokságok

A tartalék bajnokságok végeredménye

NB-s csoport:	
1. Sz. Dózsa	28 23 2 3 142-30 48
2. SZVSE	28 21 2 5 139-19 44
3. SZAK	28 18 1 9 108-61 37
4. Sz. Vízmű	28 12 6 10 71-56 30
5. Csongrád	28 12 5 11 79-53 29
6. Sz. Kender	28 6 3 19 53-131 15
7. HÓDGEP	28 6 3 19 39-102 15
8. M. Spart.	28 2 2 24 25-201 6

II. csoport:

1. SZEOL III	16 11 1 4 59-39 23
2. Sz. Építők	16 10 1 5 61-30 21
3. Sándorfalva	16 10 1 5 36-29 21
4. Sz. Postás	16 9 1 6 32-31 19
5. Alsóváros	16 6 4 6 38-26 14
6. Kender III	16 7 2 7 27-35 16
7. DEFAG	16 7 2 7 24-29 16
8. Algyő	16 5 - 11 23-55 10
9. Deszk	16 1 - 15 12-57 2
10. Tápé	versenyen kívüli

BERCZELI A. KÁROLY

Hullámsír

16.

Ilyen körülmények között nem sokáig vezethette a jámbor özvegy a kocsmát, s mikor már azzal is meggyanúsították, hogy löszert és fegyvereket rejtget a pincéjében, mert ő is Kossuth visszatértét várja, akiről ekkoriban az a hír keringett, hogy Garibaldival egyetértve vetőmagot küld a nyomorgó népek, s titkos ügynökeivel új fölkelést szervez, akkor feladta a harcot, a zsendárok előtt maga tárta ki a pinceajtót, hogy a megaduldt príbékek szétverjék hordóit, lerángassák polcait, ászokgerendáit, s olyan vandál munkát vigyenek véghez, mely lehetetlenné teszi a kocsmá további nyitvatartását. S ekkor már Zágóra is helyeselt, mert akkor került eladósorba, s valóban olyan tündöklő hajadonna serdült, hogy fölényesen válogathatott a jobbnál jobb kérésekben. Ekkor tűnt fel, s tette möhön a szépet a nagyon tehető Ábrahám Jóska is, akit a városban parasztrófnak tituláltak mulatók, már-már korhely viselkedése, s számottevő gazdagsága miatt, de Zágóra idegenkedett tőle, s nyájasan bár, de elhárította magától, mert Ábrahám mint afféle hajóslegény, túlonlult szerette az italt, méghozzá a pálinkát, s néha úgy dárídózott, duhajkodott, hogy mindent tönkretézott a kocsmában, mert ha a ravasz cigány rázendített a Klapka-indulóra vagy a Kossuthnótára (ami különben akkoriban tilos volt), akkor Ábrahám először mindenkit összecsókol, aztán szidva a németet sorra leverte a poharakat, megcélozta botjával a palackokat, összetiport a cigányok hangszereit, hogy másnap kijózanodva, s megbánva tobzódását, mindenkit megkövessen, s ne csak a károkat térítse meg, hanem még vastag borraival is adjon a feketeképu hangászoknak.

Zágóra ezt látta gyakran, s bár Ábrahám fogadkozott, hogy egybekelésük esetén jó útra tér, de a lány néhány heti főprengés után a sze-

rény, csöndes modorú, halk szavú Bite Pétert választotta, akinek nyugodt, határozott, de nem kihívó fellépése megnyerte tetszését, különösen az a tiszteletré méltó körülmény, hogy Bite nem ivott, csak nagyon módjával, s tudomása szerint a nők után se futkosott. Viszont vasszorgalmával, szívósságával már egészen fiatalon a Felsőváros tehető mesterei közé küzdötte föl magát. Anyja ugyan váltig hangoztatta, hogy olyan kérőt, mint Ábrahám Jóska nem szabad elszalasztani, mert a pénz a legnagyobb hatalom a világon, s a hajós-gazdának még a bőre alatt is bankók lapulnak, de Zágóra makacsul kitartott elhatározása mellett, Péternek nyújtotta a kezét és sohasem bánta meg a választását, bár azóta, hogy a jó férjet megtámadta a szárazbetegség, sorsa reménytelenre fordult, mert Péter sorvadott, egyre sorvadott, s nem lehetett nem tudomásul venni, hogy nincs többé rajta segítség.

Ez a szomorú, de jókedvet mimelő hangulat ülte meg a Bite családot, mikor Gábor, a nagy reménység, hazajött Pestről, hogy a karácsonyt velük töltse el. Súlyosbította a helyzetet, hogy otthon volt már Veron is, a húga, aki csak egy éve ment férjhez egy módos felsőtanai gazdához, de pár hete megszökött tőle éjnek évadján, mert nem bírta tovább a durva bánásmódot és az ütlegetést.

Gáborra ez a gond is váratlanul szakadt, bár tudta már előbb is, hogy a fiatalok nem nagyon egyeznek a kezdeti szerelmi kedveskedések ellenére sem, s azzal is tisztában volt, hogy ezt a kínos és nehéz ügyet is neki, a tanult fiúnak kell valahogyan elrendeznie, minthogy beteg apja már nem alkalmas semmire.

Igy ácsorgott, tiblábolt még a Halpiacon, a Sörforrás előtt, melyet tavaly még Ónkanálnak hívtak, s kissé szórakozottan bámulta még mindig a szép, harmónikus s szinte kirívóan pompázatos Schaffer-házat, mely szintén a rendkívül tehető Vedres alkotása volt, aki Vedricsnek született ugyan, de keveseket töltött be olyan honfi rajongás és büszkeség, mint őt.

— Szülővárosom — sóhajtott föl Gábor szinte hallhatóan, míg lassan elindult a vári promenád felé, hogy egy kis kerülővel végülis betérjen az Arany Oroszlánba, ahol több régi barátjával volt találkaja. A kód már aláereszkedett, fátyolosan

Pletyka

Javában tart az átigazolás labdarúgócsapatainknál. A sérülésszéria éri a csapatot? nagy kérdés, kit, kiket sikerül megnyerni, milyen erősítésre számíthatnak a szurkolók. A sportvezetőktől ilyenkor még semmit nem tud meg az ember, hiszen a szabadlistára tett játékosok, és a kiszemeltek neveit hétpécsetes lakat őrzi. A szurkoló viszont nem sokáig bírja a titkolódzást, s ha nem is tud semmi bizonyosat, megpróbál jól értesült lenni. Nagy nevek dobának ilyenkor „placcra” az emberek.

Tudvalevő, hogy csapatunk, a SZEOL, az őszi bajnoki szezonban már a legmagasabb osztályban játszik. De tudvalevő az is, legalább három jó játékosra van szükségünk. Érthető tehát, ha nagy izgalommal várják a szurkolók a nap mint nap változó híreket. A pletykák azonban mindig van egy icipici alapjuk is.

Igy Dávid Imre már a Békéscsaba játékos? Mészár újszintén? Gilicze és Pikó a Szegedi Dózsához megy? Vörös Jánosra igényt tart a csapat? Avagy Kerekest, a tehetséges játékos kiadják a Békéscsabának, esetleg a Dunaujvárosnak, vagy a Pénzügyőröknek? És netán lesz

elég játékosunk akkor, ha sérülésszéria éri a csapatot? Hallható innen is, onnan is a sok kérdés. A jól értesültek már Herrerát is emlegetik, a SZEOL új edzőjeként. Meg kell nyugtatnunk ezeket a föllentőket, továbbra is Szűcs György látja el az edzői tisztséget. (Ez biztos!)

És az erősítés? Németh Miklós, az FTC-ből vagy Imri a Békéscsabából — akinek a közelmúltban porcműtété volt — Szegedre jönnek? Ruzsinszky neve lekerült a napirendről? Az egyetemen kacérokodó Bicskei miután visszakerült a Honvédba, visszakozt vezényelt? Pék rejtekhelyre vonult? A szolnoki Heidrich megelőgszik a SZEOL-t? No, és Szeghalmi, aki állítólag már korábban aláírt csapatunkhoz, az Újpesti Dózsát választja? Nem tudni, hiszen ezek mind-mind csak feltételezések.

Féltő aggodás ez, hogy a sok szék közül nehogy a földre ülünk. Mert mi bízzunk azoknak az eredményes munkájában, akiket az erősítéssel megbíztak. Addig pedig pletykálnak a szurkolók, hiszen végre csak az átigazolási időszak lejártát után tudhatunk meg.

Bagaméry László

MAFC—HÓDIKÖT 2:1 (0:0, 1:0, 1:0, 0:1)

Újszeged, Torontál téri úszoda.

Vezette: Kemény. MAFC: Pászt — Lantos Hradzsky — Vigh E. — Groznyevszki, Merényi, Moletz Csere: Téglássy, Kószó, Pálka, Bedő.

HÓDIKÖT: Ormos — Baráth, Molnár — Szabó — Kincses, Kiss J., Becsei. Csere: Németh, dr. Kárai, Szanda, Tóth.

A műgyetemisták kezdtek jobban. Leúszás után a tévovázó vásárhelyi védelem mellett Hradzsky dobott kapufát, s ezzel el is mondunk mindent az első negyedről. A csapatok bemutatták az „antipólót”, azt, hogy hogyan nem szabad ezt a szép játé-

kot játszani. A második negydedben tovább tartott a fővárosi csapat fölénye. Merényi lefordult védőjéről és szép gölt dobott. Feitűnt, hogy a vásárhelyi csatárok alig-alig mozognak, keresztbe például alig úsztak. A következő negyed eseménye Moletz bombagólya volt. A HÓDIKÖT csatárainak lövéseit általában könnyedén tette ártalmatlanná Pászt. Az utolsó játékrészben Becsei 4 méteresből szépített. A HÓDIKÖT, bár legénysége valóban formán kívül játszott, nagy részben Kemény játékevezetőnek köszönheti a vereséget, aki sorra megtorlatlan hagyta a MAFC-védők karate-mutatványait.

és puhán, s a sejtelmes félhomályban feketén rajzolódott ki a fák csontváza, melyekről az ősz s a tél mérge már lemarat az eleven leveleket. De a vár magas, csipkés falai, a kaputornyok, s a körbástyák is még mindig uralkodói föllénnyel komorítottak át a sűrűsödő páran, mint valami kínos, nyomasztó, de feledhetetlen élmény emléke, mely eltörölhetetlenül jelen van mindig, a féleszmélet borongásában ugyanúgy, mint az értelem legvakítóbb éberségében. Nagy múltat idézett ez a vár, s Gábor hol elérkeznyülve, hol borzadva gondolt változatos történetére, mely elválszthatatlan volt a városétól, attól a gyöngéden szeretett, de gyakran keserűen megvádolt, s mégis aggodva féltett városétól, melyet legszűkebb hazájának mondhatott.

— Mi a vonzó benne mégis? — tűnődött tanakodva, s bepillantott az Oskola-utca, melynek biedermeier hangulata valóban nem nélkülözötte a városias jelleget, de ha a távolabbi városrészekre gondolt, akkor kis, apró, falusias házsorok szegényes képe rajzolódott ki előtte, kicsi házaké, melyeknek oromfalát talán napsugaras faragvány díszíti, de tetejük még nád vagy zsup, a kerítésük foghíjas lécs, s az udvaron belül egy-két eper- vagy diófa mélézik és gémeskút hegyes szöge meredezik fölfelé, mint vitorlászajók az árbc. — És mégis város ez, nemcsak a vár miatt, melynek története a tatárjárásig nyúlik vissza, s azóta is jelentős részese az ország dicsőséges vagy válságos korszakainak, hanem mert itt valóban nemcsak viskók, bódék vagy vályogkunyhók épültek, hanem templomok, kolostorok és paloták is, melyek mind magukon viseltek az elmúlt korok stílusjegyeit, s ha elpusztultak is vagy csupán romjaik és töredékeik maradtak is fönn, a városépítés szándéka a legvéresebb történelmi időkben sem aludt ki végképp. Itt ez a szándék, ez a küzdelem a megvalósulásért a meggyőző, s talán megható is, mert dúlás, tűzvész, árvíz, s a legkönyörtelenebb elnyomás ellenére az itteni meggyőző nép mindig újra magához tér, s megkezdte előlői a sziszifuszi munkát.

(Folytatjuk.)